

朱自清 匆匆

燕子去了，有再来的时候；杨柳枯了，有再青的时候；桃花谢了，有再开的时候。但是，聪明的，你告诉我，我们的日子为什么一去不复返呢？——是有人偷了他们罢：那是谁？又藏在何处呢？是他们自己逃走了罢：现在又到了哪里呢？

我不知道他们给了我多少日子；但我的手确乎是渐渐空虚了。在默默里算着，八千多日子已经从我手中溜去；像针尖上一滴水滴在大海里，我的日子滴在时间的流里，没有声音，也没有影子。我不禁头涔涔而泪潸潸了。

去的尽管去了，来的尽管来着；去来的中间，又怎样地匆匆呢？早上我起来的时候，小屋里射进两三方斜斜的太阳。太阳他有脚啊，轻轻悄悄地挪移了；我也茫茫然跟着旋转。于是——洗手的时候，日子从水盆里过去；吃饭的时候，日子从饭碗里过去；默默时，便从凝然的双眼前过去。我觉察他去的匆匆了，伸出手遮挽时，他又从遮挽着的手边过去，天黑时，我躺在床上，他便伶伶俐俐地从我身上跨过，从我脚边飞去了。等我睁开眼和太阳再见，这算又溜走了一日。我掩着面叹息。但是新来的日子的影儿又开始在叹息里闪过了。在逃去如飞的日子里，在千门万户的世界里的我能做些什么呢？只有徘徊罢了，只有匆匆罢了；在八千多日的匆匆里，除徘徊外，又剩些什么呢？过去的日子如轻烟，被微风吹散了，如薄雾，被初阳蒸融了；我留着些什么痕迹呢？我何曾留着像游丝样的痕迹呢？我赤裸裸来到这世界，转眼间也将赤裸裸的回去罢？但不能平的，为什么偏要白白走这一遭啊？

你聪明的，告诉我，我们的日子为什么一去不复返呢？

1922年3月28日

Zhu Ziqing "Telaş"

Uçup giden kırlangıç, gün olur döner geri; kuruyan söğüt dalları, gün olur yeşerir yeniden; zamanı gelir yeniden açar solan şeftali çiçekleri de, ey çok bilen söyle bana, giden günlerimiz neden dönmez ki geri?...

Biri mi çalar onları bizden? Acaba kimdir o? Yoksa kendileri mi kaçarlar? Peki ya şimdi neredeler?...

Bana kaç gün verdiler bilmem ama ellerim sanki yavaş yavaş boşalıyor. Sessizliğin içinde yapıyorum hesabımı, sekiz bin küsur gün ellerimden kayıp gitmiş. Tıpkı iğne ucundaki bir su damlasının koca denize damlayıp yok olması gibi, günlerim de zamanın akışına bırakmış kendini. Ne bir ses var ne bir siluet, soğuk ter damlaları bir de göz yaşları içinde...

Gidenler gitmiş ya, gelenler hala yolda. Bu gidiş geliş arasında neyin telaşı bu yaşanan? Sabah uyandığım küçük kulübeme yolluyor birkaç eğik ışığını , ayakları mı var bu güneşin? Usul usul hareket ediyor sanki. Ben de takılıp peşine dönüyorum onunla karanlık boşlukta. Böylece geçiyor günlerim. Ellerimi yıkarken lavabomdan akıp geçiyor, yemek yerken tabağımdan, sessizliğin içinde dalıp gitmiş gözlerimin önünden geçip gidiyor. Seziyorum bu telaşı, uzatıp ellerimi avuçlamak istiyorum, avuçlarımdan kaçıp gidiyor. Hava karardığında uzandığım yatağımda hınzırca bedenimin üstünden geçiyor, ayak ucumdan uçup gidiyor. Gözlerimi açıp güneşi yeniden gördüğümde, bir gün daha bitmiş oluyor. Ellerimi yüzüme kapayıp bir iç geçirmeme kalmadan, yeni gelen günün silueti bir şimşek gibi çakıyor sessizliğimin içinde.

Uçar gibi uzaklaşan bu günler arasındaki, dünyada yaşayan milyarlarca insan arasındaki Ben! Ne gelir ki elimden? Geçip giden sekiz bin küsur günün telaşı içinde, hepsi hepsi değil mi ki bir ileri bir geri...

Giden günler duman gibi dağılıyor hafif rüzgarda, sis gibi eriyip yok oluyor gün ışığında, peki ya benim izlerim? Bir ışık süzmesinde hareket eden küçük siluetler gibi ardımda bıraktığım izlerim? Dımdızlak geldim bu dünyaya, göz açıp kapayıncaya kadar geçer de zaman, yine dımdızlak çeker giderim.

Mademki kalıcı değiliz, neden bir hiç uğruna yaşıyoruz ki bu talihsizliği ? Ey çok bilen söyle bana! Giden günlerimiz neden dönmez ki geri?

28 Mart 1922